

[Karl Olsen.]

Problem, er det, fordi det stadig ikke har fundet sin rimelige Løsning. Det er ikke et særligt Kolding-Problem, selv om vi i denne By og Egn har forholdsvis mange af den Slags Sager; det er et Problem, der brænder paa mange Steder i Landet; men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg hævder, at baade forholdsvis og absolut ligger langt de fleste Sager af denne Art i Jylland. Det er derfor urimeligt, helt urimeligt, at disse Sager alene kan finde deres Afgørelse her i København. Ekstraudgifter paaføres Folk fra Jylland, der maa rejse den lange Vej til Hovedstaden for at antechambriere i Indkvarteringsudvalget eller i Krigsforsikringen under Forsøg paa at faa deres Sag fremmet.

Jeg berører hermed en Sag, som jeg ogsaa tog op under sidste Aars Finanslovdebat, nemlig den stadige Centralisering af Statsfunktionerne i Hovedstaden. Jeg gjorde mig dengang til Talsmand for, at der nu blev paaibegyndt en Decentralisation. Det har derfor glædet mig at læse den Tale, som Borgmester Unmack Larsen sidste Søndag holdt i Aarhus Journalistforening. Det var saa sandt, som det var sagt. Man maa ogsaa hilse med Tilfredshed de fem største jyske Byers Forsøg paa ved en samlet Optræden at modvirke en fortsat Centralisation og udvirke en Ligestilling for Provins og Hovedstad. Der er ogsaa — det er der mange, der glemmer — et Stykke Danmark Vest for Valby Bakke. Jeg vil opfordre den høje Regering, der er udgaaet af et Parti, som har nogle og 90 pCt. af sine Vælgere i Provinsen, til at tage dette Problem op til alvorlig og indgaaende Overvejelse. I Øjeblikket er det saaledes, at skal man i Kolding sømme et Gulvbræt fast, maa man først have en Attest i København om, at man har Lov dertil. Vi i Provinsen maa derfor kunne vente, at den siddende Regering vil arbejde for en Ordning, hvorved Restriktionerne begrænses mest muligt, og at de nødvendige Restriktioner administreres paa en saadan Maade, at Provinsens Erhvervsliv stilles lige med Hovedstadens, som i Øjeblikket har den nemme Adgang til de Nævn og Udvalg, der administrerer. Det maa undersøges, om Nævnenes Myndighed ikke kan delegeres ud til lignende Institutioner i Provinsen, eller for at tage den Sag, jeg før omtalte: intet var dog naturligt, end at de nævnte Erstatningsinstitutioner havde deres selvstændigt virkende Afdelinger i Jylland — een eller to alt efter Omstændighederne. Som det er nu, drukner de Centralorganer, man har skabt, fuldstændigt i Arbejdet.

Til sidst vil jeg spørge den højtærede

Indenrigsminister, om man i Ministeriet har taget Standpunkt til de Tilgodehavender, som mange Kommuner har hos Staten for Leje og Erstatning i Forbindelse med tysk Beslaglæggelse af kommunale Bygninger, især Skoler. Det er her igen Provinsen og især Jylland, der har maattet holde for. København kom jo først for Alvor til at mærke Vanskelighederne i Besættelsestidens sidste Maaneder, da Flygtningeinvasionen begyndte: En By som Kolding derimod har haft 5 af sine 6 kommunale Skoler beslaglagt i flere Aar, et Par af dem helt fra 1940—41. Hvad der efter min Opfattelse maa gælde for de beslaglagte private Bygninger, maa ogsaa gælde for de kommunale. Der er her Tale om Krigsomkostninger, som maa bæres af hele det danske Samfund og hverken af den enkelte Grundejer eller af den enkelte Kommune.

Leth Mouritzen: Naar jeg i Dag tager Ordet i denne Debat og ønsker at beskæftige mig med Boligforholdene i Landet, kan jeg formentlig undgaa at modtage Bemærkninger fra den højtærede Indenrigsminister om, at nu rider det ærede Medlem igen sin Kæphest. Under Finanslovdebattens hidtidige Forløb har nemlig ikke alene 6 Ordførere for Partierne og en lang Række Medlemmer af Tinget behandlet det højt aktuelle Spørgsmaal paa mere eller mindre indgaaende Maade, men alle har de givet Udtryk for en Bekymring med Hensyn til Fremtiden, der gør Krav paa den største Opmærksomhed. Jeg er overbevist om, at et Flertal i denne Sal vil give mig Medhold i, at havde Boligsørgsmaalet været den højtærede Ministers Kæphest, havde Forholdene for de boligsøgende været ikke saa lidt bedre, end de i Dag tegner sig for den, der staar uden Tag over Hovedet. Jeg er desværre ikke i Stand til at dele den ærede radikale Ordførers (Bertel Dahlgaard) Tillid til Ministerens Interesse for et øget Boligbyggeri under de vanskelige Forhold, idet mit Kendskab til Ministerens Indstilling alene refererer sig til det konkrete, som er fremkommet af den Situation, vi i Dag befinder os i. Fra Udvalgsarbejdet i sidste Rigsdagssamling har jeg endvidere det Indtryk, at Ministeren kun under stort Pres lod sig bevæge til at tage Initiativet, og at Løfterne i meget langsomt Tempo blev indfriet. Jeg tænker her paa Tidspunktet for Nedsættelsen af de to Kommissioner, som besluttedes under Behandlingen af Byggestøtte- og Lejeloven i Foraaret. Det er endvidere min Overbevisning, at den højtærede Indenrigsminister umuligt kan afvise Kravene under denne